

Jedné kolemjdoucí

Kol mne se vzdouvala a řvala ulice.
Tu náhle, ve smutku, jak pyšná bolest sama,
mě přešla veliká a štíhlá krásná dáma,
houpajíc festonem své dlouhé suknice.

Šla, s nohou sochy, vpřed, jas vznešenosti v líci,
a já jí rozčilen, jak blázen touhou štván,
pil jí z očí, nebes v tmách, jde klíčí uragan,
okouzlující slast a rozkoš zničující.

Blesk, světla... potom noc! - Ó krásko mizící,
ty, která pohledem můj život vzkřísila jsi,
snad tě již nespátřím, leč ve věčnosti, rci!

Kdes jinde! Daleko! Již pozdě! Nikdy asi!
Vždyť neznám přec tvůj cíl, ty neznáš můj cíl zas,
ty, kterou bych měl rád, jak jistě tušilas!

Přeložil Svatopluk Kadlec

A une passante

La rue assourdissante autour de moi hurlait.
Longue, mince, en grand deuil, douleur majestueuse,
Une femme passa, d'une main fastueuse
Soulevant, balançant le feston et l'ourlet ;

Agile et noble, avec sa jambe de statue.
Moi, je buvais, crispé comme un extravagant,
Dans son oeil, ciel livide où germe l'ouragan,
La douceur qui fascine et le plaisir qui tue.

Un éclair... puis la nuit ! - Fugitive beauté
Dont le regard m'a fait soudainement renaître,
Ne te verrai-je plus que dans l'éternité ?

Ailleurs, bien loin d'ici ! trop tard ! jamais peut-être !
Car j'ignore où tu fuis, tu ne sais où je vais,
Ô toi que j'eusse aimée, ô toi qui le savais !

„Vše, co sonet říká, je dáno v jedné větě: Fascinuje-li co velkoměstského člověka...pak je to zjevení, které mu přináší teprve proud davu. Uchvacuje-li co velkoměstského člověka, pak je to spíše než láska na první pohled láska na poslední pohled. Okamžik okouzlení spadá v básni vjedno s okamžikem posledního rozloučení. Tak podává sonet vzorec šoku, ba vzorec katastrofy: nejen že zasahuje toho, koho postihne, nýbrž zasahuje podstatu jeho citu.

- Walter Benjamin: *O některých motivech u Baudelaira*. In: W.B. Dílo a jeho zdroj, Praha 1979, s. 81n.